

stili ladjo ledu. Med tem je obolela v hudi zimi večina moštva na skorbutu in pomrla. Še pri življenju ostali so nastopili s težko bolnim vodjem v čolnih povrat. Posrečilo se jim je, da so dose-

gli obal Laplandije. Sedem dni za tem je umrl Barents na posledicah prestopa trpljenja, ko je še poprej zabeležil en del svojih raziskovalnih uspehov in strašnih doživljajev.

Maribor. Dne 23. novembra popoldne je bil pokopan na magdalenskem pokopališču gosp. barbarski župnik Janez Vogrin, ki je preminul v svoji vili na Radvanjski cesti. Krsto je blagoslovil pred hišo žalosti sam škof dr. Ivan J. Tomažič. Pogreb je vodil pokojnikov šolski tovariš g. ruški župnik Ferdinand Pšunder ob asistenci trboveljskega g. župnika Gašpariča in zadnjega kaplana rajkega g. Ruperta Pufnjaka. Pogreba se je udeležil stolni kapitelj, 30 duhovnikov in bogoslovci s svojim ravnateljem. Poslovilne besede je govoril ob odprtem grobu g. ruški župnik Pšunder.

Marenberg. Na dan sv. Martina je bil kakor običajno sejem. Goveje živine je bilo na sejmu precej, kupcev pa malo. Svinj so pripeljali dva vozova in en tovorni avto; svinj je bilo mnogo prodanih, kljub temu, da so bile zelo čvrste cene. — Za šolo pri Sv. Treh Kraljih je prišel iz Ljubljane učitelj g. Maks Ferjan. Ker pa pri Sv. Treh Kraljih še niso urejeni šolski prostori, poučuje zaenkrat še na višji narodni in osnovni šoli v Marenbergu. Na naši šoli se je pojavila škrlatica. Obolela je na škrlatici učenka 2. razreda Marija Hajnc iz Zgornje Višing; škrlatici se je pridružilo še ledvično vnetje; odpeljali so jo v slovenjgraško bolnico. Pristojna zdravstvena oblast je izdala potrebne ukrepe, da se bolezen ne razširi. — Gasilno društvo je imelo občni zbor, na katerem je bil izvoljen za predsednika g. Josip Langeršek mlajši, za poveljnika pa g. Franc Bruderman. — Sin g. Moserja od Sv. Treh Kraljev je imel izredno lovsko srečo. Dobil je 26 kg ležkega srnjaka, ki je bil na ogled pri g. Langeršku.

Limbuš. Današnji številki »Slovenskega gospodarja« je priložen pravilnik zavarovanja, ki je popolnoma enak, kakor je bil lansko leto. Iz tega pravilnika vidimo, da mora vsakdo,

ki hoče, da ima hišo zavarovano, plačati celoletno naročnino v mesecu decembru ali vsaj v januarju. Ako ima torej kdo plačano naročnino recimo od maja tega leta do maja drugega leta, ne spada pod ta pravilnik. Ponovno zato opozarjamo vse naročnike v našem kraju, kjer na to točko niso dali nobene važnosti, da se tudi v bodoče ne bo moglo ustreči, ker je tak dogovor.

Fram. Izredna slovesnost se je vršila dne 26. novembra v Framu. Jožef in Jožefa Volmut, Franc in Elizabeta Pirš so obhajali zlato poroko. Sorodniki, prijatelji in znanci z godbo Katoliške Omladine iz Maribora so jih spremlili v cerkev, kjer so si zopet podali roke v znamenje, da jih še vedno veže ista ljubezen, kakor pred 50 leti. Stariši Volmut so vzgojili devet otrok, ki so razen ene umrle hčerke vsi zdravi in krepki. Oče je bil cerkovnik župne cerkve, doma pa sedaj še vedno pridno dela. po zimi pa kolni daleč na okrog. Tudi stariše Pirš je Bog blagoslovil z otroci, ki so jima pa umrli, da sta kar sama. Zato pa imata dobre vnukinje in vaščane, ki jima pomagajo nositi breme starosti. Oboje zaloporočence naj dobri Bog še nadalje podpira ter jih ohrani njihovim sorodnikom! — Isti dan sta se poročila Maks Šnuderl iz Hotinje vasi in Berta Vihar iz Framu. *Mnogo sreče!* — Na Ješenci je umrla dne 23. novembra vdova Apolonija Veber. Dobri ženki naj Bog poplača njeno dolgo trpljenje!

Počehova pri Mariboru. Dne 22. novembra je umrl Jakob Polanec, prevžitkar, star 74 let. Kot posestnik je celo vrsto let gospodaril na posestvu, ki je sedaj v lasti njegovega sina. Bil je dober gospodar ter s svojim umnim gospodarstvom dober zgled drugim. Kot mož odločno krščanskega mišljenja, ki ga je povsod kazal v dejanjih, ni trpel v svoji hiši nobenega nekrščanskega lista. »Slovenski gospodar« je v tej hiši domačin že 20 let. Pokojni zapuščča ženo, dva sina in dve hčeri. Blagi rajni naj počiva v miru! Preostalim naše sožalje!

Svečina. V nedeljo dne 19. novembra smo spremili k večnemu počitku našega mnogozašlužnega šolskega upravitelja g. Josipa Berečta ob ogromni udeležbi ljudstva tudi iz vseh sosednih župnij. Kakšno priljubljenost je užival pokojni, priča tudi udeležba pevskega društva »Jadrane« iz Maribora ter navzočnost mnogih primorskih Slovencev. Častno je bilo tudi zastopano učiteljstvo z g. nadzornikom Ivanom Tomažičem in predsednikom okrajnega učiteljskega društva g. Mirkom Vauda na čelu. Pri odprtem grobu se je poslovilo ob blagopokojnega osem govornikov, ki so orisali vsak od svoje strani njegovo mnogostransko uspešno delovanje v prosep nežne šolske mladine, naroda in države. Rajni šolski upravitelj je bil kristalno čist krščanski značaj, odličen vzgojitelj in prosvetitelj naroda, pa preblagi mož in oče. Kar je storil za povzdigo prosvete v Svečini, za dobrobit občin in občanov, je težko opisati. Mi Svečinci mu dolgujemo večno zahvalo! Predobri Jože, šel si k Bogu po večno plačilo! Ozri se na nas in prosil nebeškega Očeta, da pošlje v našo Svečino Tebi vrednega naslednika! Počivaj v Bogu, Tičdobra zlata duša!

Sv. Trojica v Slov. goricah. V naši fari smrt letos čisto nič ne prizanaša. Že 56krat je zamahnila s svojo bridko koso in napravila tuintam občutne vrzeli. Tudi na vrata Ermanove hiše v Verjanah je potrkala celo dvakrat. Prvič v juniju. Vzela je s seboj 92letnega očeta Matevža Ermana, ki je bil stalen naročnik »Slovenskega gospodarja« že od njegove ustanovitve pa do bridke smrtne ure. Naj mu bo zemljica lahka! — Žalost še ni zapustila Ermanove hiše, ko se je po petih mesecih oglašila črna smrt že v drugič. Žrtev je bil hišni gospodar, kolarski mojster in dolgoletni cerkveni pevec Janez Erman. V najlepši moški dobi, ko je bil na višku svoje moči, ga je zadela možganska kap, katera je zapustila prav občutne posledice. Ne samo, da je ležal dobro leto in pol v postelji, še več, celo um se mu je začel mračiti. Bridko je bilo to trpljenje zanj, kakor tudi za njegovo ženo Marijo, katera je toliko noči prečula ob njegovi bolniški postelji in še celo mnogokrat v nevarnosti za svoje življenje. Kakor dojenčka ga je krmila, vdana v voljo božjo. A še mnogo lažje bi bila prenašala trpljenje, če bi on vsaj poznal, kdo

Koračila sva drug poleg drugega. Čez nekaj časa je rekel Boltežar:

»Mislím, da iz naše majniške slovesnosti ne bo nič kaj pametnega. Naj bo novorejen kenguru še tako majhen, če se vmešajo vmes ljubosumne ženske, je konec. Tudi k »Grozdu« sem poslal vabilo. Napisal sem: 'Tista, ki se ni zapletla z gosposkim snažilcem čevljev, Timom, je pristrčno povabljen na mojo majniško slovesnost.' Katera, gospod Hubert, mislite, bo prišla, Milčka ali Malčka?«

»Najbrž nobena.«

»Saj vendar ne mislite, da sta se obe — o, to bi bilo strašno, to bi bilo res strašno!«

Tako sva midva ljubosumneža s težkimi srci šla po bleščečem se majniškem gozdu.

Pred nama pa sta se smejala Čresnik in Erika Grubelnik.

— — —

Res ni bilo nič posebnega iz naše majniške slovesnosti. Gozdarjeva žena je prav lepo skrbela za vse telesne potrebe in Boltežarjeva bovla je bila kar na moč dobra. Toda pravega razpolo-

ženja ni hotelo biti. Bila je ena tistih prilik, ko si ljudje že kar v naprej reko: danes pa se hočemo prav pošteno poveseliti, kar se kasneje pokaže kot zmota. Žalost in veselje ne marata na kakšen program. Pri marsikaterem pogrebu se ljudje več smejejo, kakor pa pri kakšni svatovščini.

Gospod Čresnik je govoril govor o kenguruju in njegovih mladičih. Ko bi ne bil tako zagrenjen, mislim, da bi se mi zdel govor šaljiv. Slikar je posnemal starega profesorja in govori strahovite nesmiselnosti. Nadučitelj in njegova žena, tudi Erika in gozdarjeva žena so se smejali — Boltežar in jaz — midva pa sva le kazala zobe. Kajti bila sva ljubosumna, in tako nisva mogla biti nepristranska.

Deklet od »Grozda« nobene ni bilo.

»Torej — vendarle!« je škripal Boltžear z zobmi. »Obe torej!«

Kaj je bilo meni mar to? Peli smo: »Prišel je maj« in »Narava že vsa je prekrasna«, moral sem se siliti, da sem pel z njimi, Boltežar pa je molčal in strmél pred se.

pevke ne morejo pritoževati radi slabega zasluzka. Žalibog, da slavna pevska družba moških in žensk ne zna štediti za taisto dobo, ko opeša glas in pravijo, da se je človek postaral.

Modri trak.

Tolikokrat čitamo po časopisju, kako je prejela ta ali ona brzoladja modri trak kot posebno odlikovanje izredne brzine, s katero je prevozila razdaljo med Evropo in Ameriko. Z modrim trakom je bil prvič odlikovan leta 1870 angleški parnik »Oceanic«, ker je dosegel 214 km na 1 uro. Prva nemška ladja, ki je zmagala v borbi za modri trak, je bil brzoparnik »Deuč-

je tisti, ki mu skozi celih 10 mesecev daje hrano, kdo je ona, ki ga oskrbuje z zdravili. A on je ni poznal, niti nje, niti onih, ki so ga hodili obiskovat. Radi so ga imeli vsi njegovi učenci, bilo jih je 11, kakor tudi oni, kateri so pri njem kaj naročali. Na dan pogreba dne 18. t. m., so vzdignili krsto štirje izmed učencev in jo nesli od hiše žalosti proti cerkvi. Po sv. maši zadušnici so štirje mojstri-kolarji ponesli mrtvega sovrstnika na božji vrt. Ob odprtem grobu mu je cerkveni moški zbor zapel prekrasno pesem »Vigred«. Zapeli so še eno žalostinko in na rakev so metali črno zemljo! Uboga Marija Ermanova! V juniju je zgubila svojega tasta Matevža Ermana, dne 11. t. m. je zakrila črna zemlja njeno mater Terezijo Holc in danes, komaj je minulo 7 dni, so ji pokopali moža. Naj jo tolažijo besede: Vidimo se nad zvezdami!

Sv. Lovrenc v Slov. goricah. V nedeljo dne 26. novembra se je vršila slovesna blagoslovi-tev prenovljene župnijske cerkve po mil. g. proštu dr. Ivanu Žagarju iz Ptuja s pridigo in slovesno sv. mašo. Na to izredno slovesnost se je vsa župnija pripravila s tridnevnicco, posvečeno 1900letnici odrešenja. Kot sklep pobožnosti je bila v nedeljo po sv. maši procesija z Najsvetejšim in posvetitev župnije Srcu Jez. Cerkev, ki je bila sezidana v letih 1526—1530, se je obnovila po načrtu banskega konservatorja g. dr. Steleta, da je dobila stavbinsko bogata, zvečine gotska notranjščina svojo prvotno, sebi primerno lice. Glavni oltar se je odkril do prvotne marmoracije, stranski oltarji pa so se obnovili primerno velikemu oltarju. Tako ima cerkev sedaj jako prikupljivo in lično notranjost. Slikarska dela je izvršil cerkveni slikar Horvat iz Maribora, oltarje pa okusno in vestno prenovil pozlatar Zamuda od Sv. Križa pri Ljutomeru. Cerkevne klopi pa so izdelovali domači mizarji. Vsi župljani se veselijo, da je cerkev zopet dostojno prebivališče Boga. Z izredno požrtvovalnostjo so večinoma vsi pomagali pri popravilu in darovali denarne prispevke.

Sv. Andraž v Halozah. Ponesrečil se je z motornim kolesom posestnikov sin in vinski trgovec g. Ivan Vindiš. Izognil se je nekemu vozniku, ki so se mu splašili konji, ter padel s ceste 4—5 metrov globoko. Zlomil si je nekaj zobov ter dobil hudo boleče rane na obrazu.

V ptujski bolnišnici so mu nudili potrebno pomoč.

Središče ob Dravi. Pretečeni teden je umrla Marija Masten iz Obreža. Pokojna je dopolnila 82 let. Vso to življensko dobo je služila zvesto svojemu Bogu in svojemu poklicu. Blag ji spomin! — Iz našega kraja gredo dekleta kar trumoma služiti. Je pač hudo, ko ni nikjer dobiti denarja, da bi bilo vsaj za najpotrebnejše. Nekateri so res primorane iti, druge pa bi pač rade bile malo bolj »nobels«. Pa saj jim ne smemo tega tako zameriti, ker služba se tudi ne cedi medu. Daj Bog, da bi vse ostale poštene, če že morajo iti v tujino, da ne bodo ravno Slovenke na tako slabem glasu!

Radislavci, Mala Nedelja. Dne 13. novembra je tužno zapel vaški zvonček ter naznanil okolici, da je v Gospodu zaspala Marija Filipič, po domače Trstenjakova. Rajna, ki je dosegla starost 81 let, je bila nekaka mati ter babica celi vasi. Bila je usmiljena do revežev in do vseh, ki so bili potrebni pomoči. Kdor je prišel k njej po nasvete in nauke, je odšel obdarjen in poučen. Svoje otroke in vnuke je vzgojila v pravem krščanskem duhu. Na dan pogreba dne 15. novembra je kljub slabemu vremenu spremljalo rajno veliko število prijateljev in znancev. Spominjamo se še naprej naše dobre mamice in babice v molitvah!

Nova Cerkev-Socka. Po dolgi in neozdravljivi bolezni je, previdena s sv. zakramenti, umrla tukaj gospa Cecilija Koprivnik, rojena Petek, v Št. Janzu na Vinski gori. Pokopana je bila dne 16. novembra na pokopališču v Novi Cerkvi. Zapušča moža in dvoje mladih otrok. Počivaj v miru, draga Cilka!

Povišanje taksne tarife in trošarine.

Finančni minister je predložil skupščini naslednje povišanje taksne tarife in trošarine:

Sprememba taksne tarife.

Tarifna postavka 31 se izpreminja tako-le: za menice se poviša taksa do 300 Din od 0.60 na 1 Din, od 300 do 600 Din od 1.20 na 1.50, od 600 do 2000 Din ostane neizpremenjena, od 2000 do 3200 Din se poviša od 6.20 na 6.50, od

Ravno občutljive obleke iz volne, svile in umetne svile, kakor tudi pestrobarvna oblačila zahtevajo še prav posebno nego. Persil, ki se raztopi v hladni vodi, opere vsa oblačila na lahek način, ter jim poda zopet prvotni sijaj. Le poizkusite enkrat Persil, ter pazite tudi na navodilo o uporabi.

Persil tudi za fine tkanine.

Persil se prodaja samo v zaprtih zavitkih

3200 do 5000 Din od 9.80 na 10 Din in od 5000 do 6800 Din od 13.20 na 13.50 Din.

Taksa na račune se pri skupini 3 na knjižice, na katere prodajajo trgovci in obrtniki blago in ga odpremljajo, zviša od 1 Din na 5 Din.

Račun, nota ali slično se mora izdati (doslej tega ni bilo treba). Za račune itd. se morajo odslej uporabljati samo monopolizirani obrazci.

Taksa na vstopnice za gledališča, koncerte itd. po tarifni postavki 99a se zviša od sedanjih 10 na 20%

Taksa za potniške vozovnice na železnicah, tramvajih in parnikih se bo morala plačevati tudi za avtobuse, poleg tega se za železniške in parniške vozovnice zviša od 10 na 15% in

land« z brzino 38 km. Sledili so nemški brzoparniki »Cesar Viljem Veliki« in »Princezinja Cecilija«, obe last severnonemškega Lloydja. Od leta 1907 do 1929 je posedal hitrostni rekord angleški parnik »Mauretania« z brzino 45 km. Leta 1930 sta prišli v promet nemški brzoladji »Bremena« in »Evropa«, ki sta bili obe odlikovani radi brzine 55 km z modrim trakom.

Najhitrejše vozilo

je danes (za večji promet) Zeppelin na tračnicah, ki vzdržuje promet na progi Berlin—Hamburg in brzi s 140 km na uro. Zračna ladja »Zeppelin« hiti le s 128 km. Znatno večjo brzino so dosegli da-

Ko smo odpeli, je rekel nadučitelj: »Vi pa ste res nevesel gostitelj, gospod Boltežar! Kaj pa se je pravzaprav zgodilo?«

»Človek ne more biti vedno vesel. Le nekaterim ljudem je dano, da so lahko kar naprej pavliha.«

»Mene misli,« se je glasno zasmel slikar; »z večnim pavlihom meri name. Srčna hvala, gospod Boltežar!«

»Mislim, kogarkoli hočem,« se je srdil Boltežar, »sicer pa naj si nobeden ne kazi dobre volje. Zato smo končno prišli semkajle. Večkrat si človek ne more kaj. Jaz na primer sem mislil sedaj na starega Grčarja, ki je zaprt in se mu toži po domu, da se Bogu usmili. In ta mož je tako resnično nedolžen, kakor mi tukaj sedimo.«

Obmolknili smo vsi. Nato je nekdo vprašal:

»Kdo je le ubil Bianco?«

Boltežar je odgovoril resno: »Nekdo, na kogar nihče ne misli.«

»Ali vi veste?«

Boltežar je skomizgnil z ramami in naročil še vina.

Slikar je menil: »Sedaj smo od malega kenguruja prišli na umor. Dobro, da me tedaj ni bilo v tem kraju; kajti jasno je, da bi bil jaz kriv Biankine smrti. Ali ne, gospod Boltežar?«

Boltežar ni odgovoril. Razpoloženje vseh je bilo zelo slabo. Tedaj je rekla Erika mlademu Čresniku:

»Sedaj pa prosim, zapojte nam vendar pesem o kenguruju, o kateri ste mi pravili, da ste jo zložili.«

»Prav rad,« je rekel slikar zopet dobre volje; »že dolgo sem čakal, da me pozovete, naj zapojem svojo pesem. Vedeti namreč morate, slavna gospoda, da Čresnik ni le slikar, ampak tudi pesnik in skladatelj, univerzalni genij takorekoč. Čresnik je sposoben za vse, le za uboj ne, razen kadar gre za to, da se ubijata čas in denar. No, in sedaj na plan z umetnostjo!«

Pobrenkal je na svoji plunki in nato z zvonkim glasom zapel pesem o kenguruju.

Pesem smo vsi, ki smo jo silšali, začeli pre-sojevati. Boltežar je rekel: »Čenče v omaki; gospa nadučiteljeva: »Oh, jaz ne vem . . .!« Gospa